

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681890736.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Tidt kan en enkelt Melodie, vi kun høre eengang, gjøre et saa mægtigt Indtryk paa vor Sjæl, at den midt linder vor Verdens Travlhed, synes at tone for os igjen, uden at vi derfor kan synge den høit, i hvor levende den bruser gennem vort Indre; saaledes gaaer det mig ogsaa med de herlige Natur-Scener, det Tonestykke, fremtraadt i Farver med Lys og Skygge, jeg lærte at kjende paa nogle Timers Vandring i de böhmiske Bjerge. Det gjorde maaskee ogsaa meget, at det her var det sydligste Parti jeg skulde faae at see; at jeg, efterat have været her, bestandigt vendte hjem ad mod Norden. I den deiligste Solbelysning ligger det hele Landskab i min Erindring, jeg seer levende hvert Punkt, og som de svundne Melodier, toner det ofte gennem min Sjæl, uden jeg derfor ret kan udtale det i Toner og Sang. Jeg seer den store Plet i Skoven, med de omhuggede Graner, hvor man sagde os, at nu traadte vi over Grændsen; jeg seer den solbrændte Böhmerpige, med det hvide Klæde om Hovedet og de bare Fødder, vi mødte i den mørke Granskov; og nu det vilde Fjeldparti: »*Prebischthor*«; hvor vi stode under den stolte Klippebue, som den mægtige Naturaand, kjækt havde hvælvvet over vort Hoved. Jeg seer de uoverseelige sorte Skove dybt under os, og de fjerne Bjerge med deres Snee, som de stærke Solstraaler belyste. »Kun ned i denne Dal, og saa ikke længer!« tænkte jeg, »og dog aabne sig bag hine Bjerge en endnu skjønnere Dal, hvor man øiner Tyrols Grændse, hvor man alt indaander Italiens Luft paa de høie Bjerge. Kun ned i denne Dal, og da hjemad - hjemad imod Norden, for maaske aldrig at vende her tilbage! aldrig see Bjergene mere med deres sorte Skove, høit i de hvidblaae Skyer; jeg kom ret til at betragte Hjemmet i sin største Skygge; jeg saa ret levende *Østergade* paa en sludfuld Efteraarsdag, hvor de smaae og store Mennesker løbe travle op og ned Istedetfor Fuglenes Sang, hørte jeg den intetsigende Sqvalder, de ferske Kritiker, den Bitterhed og fornemme Tone, hvormed de alle ville opdrage mig. Digteren er en lille 111 Fugl, der *maa* qvidde sine Sange, men er han ikke en Konge-Ørn, som Mængden frygter, eller en Svale, som de blindt hen troe, ikke at turde anfælde, maa han ogsaa taale, at enhver Dreng, der faaer det i Sinde, tør kaste en Steen efter ham.